

РЕШЕНИЕ

№ 1764

гр. София, 11.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **14250** по описа за **2019** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Б. Г. Н., чрез адв. Е. С., срещу решение от 15.10.2019 г., постановено от Софийски районен съд (СРС), НО, 116-ти състав по нахд № 1536/2019 г. по описа на съда.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 18-4332-021998/ 20.11.2018 г., издадено от началник група, отдел Пътна полиция СДВР, с което на касатора, на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700 лева и лишаване от право на управление на моторно превозно средство за срок от три месеца, за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Изложените в касационната жалба доводи са за неправилност, съществени нарушения на съдопроизводствените правила, нарушение на материалния закон и необоснованост. Твърди се, че решението е постановено при допуснати процесуални нарушения и непълнота на доказателствата. Касаторът счита, че поради недопускане на свидетел, както и непопълване на делото с искани доказателства, решението било постановено едностранчиво и в превратно тълкуване на събраните доказателства. Моли съда да отмени атакуваното решение, както и да отмени процесното НП.

В съдебното заседание касаторът редовно призован, се явява лично и с адв. С..
Ответникът редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба и моли съда да бъде уважена.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

След обсъждане на събраните доказателства, СРС е възприел следната фактическа обстановка: На 18.04.2018 г. в 18:49 часа Б. Г. Н. управлявал лек автомобил Мерцедес С 500 4 М., с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] на улица без име с посока на движение от ул. Околовръстен път към [населено място], като пред разклона пред „ЦСПП-МВР“ при ограничение на скоростта 50 км. в час за населено място, водача се движел със 102 км. в час, след приспаднат толеранс в полза на водача. Нарушението било установено с техническо средство система за видеоконтрол TRF1-M с радар № 506, заснет в клип 2152 по преписка ПК-2/090/18 г. записваща и заснемаща дата, час, скорост, място и рег.№ на МПС. При извършената проверка водача на автомобила не е бил спрян от органите на МВР.

За констатираното нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ с бл. № 242976/12.10.2018 г., на Б. Г. Н., за нарушение квалифицирано по чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Въз основа на АУАН е издадено НП № 18-4332-021998/ 20.11.2018 г.

За да потвърди наказателното постановление, от правна страна съдът е приел, че при съставянето на АУАН, респ. издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, вмененото нарушение се явява доказано по несъмнен начин, както и че наложената санкция е съобразена с разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП.

Решението е правилно.

Не е налице посоченото в жалбата касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК. Съдът е събрал и обсъдил писмените и гласни доказателства, относими за пълното изясняване на спорните факти и обстоятелства по делото. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата и доводите на жалбоподателя.

Правилен е изводът на въззивния съд за законосъобразно ангажиране административнонаказателната отговорност на касатора. По делото е установено по безспорен начин, въз основа на представената разпечатка от видеоклип от мобилно техническо средство TFR1-M, № 506, записващо скорост, точна дата и час, място и регистрационен номер, че касаторът е извършил деяние, осъществяващо състав на нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Автомобилът се е движил със скорост от 102 км/ч, след приспаднат толеранс- 3 % от 105 км/ч, при ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място.

Видно от приложения снимков материал автоматизираното средство за видеоконтрол е било обозначено, а от описанието на извършеното нарушение се установява, че същото е извършено в [населено място] и следователно за него се прилагат

ограниченията на скоростта за населено място. Процесното нарушение е било заснето посредством мобилно техническо средство TFR1-M, № 506, записващо скорост, точна дата и час, място и регистрационен номер, което е преминало техническа проверка и е изправно към момента на констатиране на нарушението. Неоснователно е възражението на касатора относно определянето на „населено място“. В §6, т. 49 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП е дадено легално определение, за нуждите и целите на този закон, че „Населено място“ е застроена със сгради територия, при която началото и краят са обозначени със съответни пътни знаци. Ирелеватно за установяване факта на нарушението е обстоятелството, че знаците Д11 и Д12 не са разположени на една и съща хоризонтална линия, тоест, че е налице пространствено несъответствие между знака, обозначаващ на влизане в населеното място неговото начало и този, който посочва края му за лицата и ППС, излизащи от населеното място, а така също и причините за съществуващото разстояние между знаците Д11 и Д12. Водачите на ППС са длъжни да се съобразяват с пътните знаци така, както са поставени, и при управлението на превозните средства нямат право да преценяват дали същите са правилно поставени и дали местоположението им е прецизно. В тази връзка, дали знаците за начало и край на населеното място са били поставени правилно е без правно значение, тъй като водачът е бил наясно, че е влязъл в населено място, преминавайки през знак Д11, следвало е да съобразява скоростта на движение съобразно разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП – до 50 км/ч, до момента на напускане на населеното място, което не настъпва с края на реализираните сгради, а с преминаването на пътен знак Д12.

Възраженията на касатора, че първоинстанционният съд не е попълнил делото с искани от доверителя доказателства е неоснователно. Въззивната инстанция е приобщила изцяло и в пълнота писмени доказателства, които да докажат техническата изправност на автоматизираното устройство, с което е заснет нарушителя. Допълнителните доказателства – писмени и гласни и поискани от жалбоподателя, настоящия съд счита за ирелевантни за спора.

При разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение съставът на СРС не е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, които по см. на чл. 348, ал. 1, т. 2 във вр. ал. 3 НПК във вр. чл. 63 ЗАНН да съставляват основания за касиране на решението от 15.10.2019 г. В хода на съдебното следствие са били изяснени в пълнота спорните факти и обстоятелства и е разкрита обективната истина по см. на чл. 13 НПК във вр. чл. 84 ЗАНН. Събраните и приети писмени доказателства са напълно достатъчни, за да се обоснове извод за извършено нарушение на правилата за движение по пътищата, автора на деянието и неговата вина и не разколебават обвинителната теза на ответника.

Обжалваното решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София- град, X- ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 15.10.2019 г., постановено от Софийски районен съд (СРС), НО, 116- ти състав по нахд № 1536/2019 г. по описа на съда.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.